

Γέροντας Θαυδαίος: Η μάχη κατά των λογισμών

[/ Άγιος Πατέρας Γέροντας / Ορθόδοξη Γνωστική](#)

Η μάχη κατά των λογισμών, που ο αδελφός

Τόμισλαβ είχε βιώσει και των οποίων το μυστικό βάθος είχε αγγίξει ακόμα και ως νέο παιδί, άρχισε με ένταση όταν έγινε μοναχός. Άρχισε να καταλαβαίνει, στη βάση της δικής του εμπειρίας, ότι το να είσαι χριστιανός σήμαινε να διεξάγεις στην καρδιά σου διαρκή και ανελέητο πόλεμο κατά του πονηρού και του θανάτου, πόλεμο χωρίς πρώτη γραμμή μετώπου ή ανακωχή πυρός, πόλεμο στον οποίο ο εχθρός ούτε κοιμάται ούτε κουράζεται. «Όπως κάθε μοναχός, αγωνίστηκα και προσευχήθηκα στον Θεό, έκανα πολλές μετάνοιες και έλεγα πολλές προσευχές. Ζούσα πάντοτε με τον φόβο μήπως ο διάβολος παρουσιαστεί μπροστά μου με την μορφή ενός αγγέλου ή ενός αγίου, ο Κύριος μια μόνο φορά επέτρεψε στον διάβολο να εμφανιστεί μπροστά μου. Κάποτε, καθώς στεκόμουν μπροστά στις άγιες εικόνες, στάθηκε μπροστά μου ώστε να προσκυνήσω αυτόν. Έκανα τον σταυρό μου και επικαλέστηκα το όνομα του Κυρίου, αλλά αυτός είπε, «δέν φοβάμαι τον Σταυρό!».

Άρχισα να λέω τις προσευχές μου, αλλά αυτός είπε, «ούτε τις προσευχές φοβάμαι!». Και έτσι με βασάνιζε. Πήγα στον γέροντά μου, και μου είπε ότι μάλλον δεν προσευχόμουν με αρκετή θέρμη. Του είπα ότι προσευχόμουν απ' την καρδιά, αλλά ο δαίμονας με τυραννούσε νύχτα και ημέρα, χαμογελώντας μου χαιρέκακα. Τί να κάνω; Αχ Κύριε, δεν είχα ειρήνη, ούτε ανάπαυση. Τότε ο γέροντάς μου είπε ότι η μετάνοια ήταν πολύ σημαντική, και πως έπρεπε να προσεύχομαι με συντριβή, από την καρδιά, και πως αυτός θα 'φευγε».

Πέρα απ' τις διάφορες μοναστικές υπακοές που μάθαινε να κάνει, ο αδελφός Τόμισλαβ τελειοποίησε επίσης τη ρωσική γλώσσα. Αυτό του επέτρεψε να διαβάσει με ζήλο τα έργα των Αγίων Πατέρων, που είχαν μεταφραστεί στα Ρωσικά από τα Ελληνικά και τα Συριακά. Ανέλαβε επίσης να μεταφράσει στα Σερβικά κάποια από τα κείμενα, μεταξύ των οποίων και τις Ομιλίες του αγίου Ισαάκ του Σύρου. Αυτό κάποια μέρα θα αποδεικνυόταν τεράστιας σημασίας ζήτημα γι' αυτόν, καθώς

βρέθηκε κι ο ίδιος στην ίδια κατάσταση με τον άγιο Παΐσιο Βελιτσκόφσκι: τον δέκατο όγδοο αιώνα, ο άγιος Παΐσιος, αδυνατώντας να βρει πνευματικό πατέρα, βρήκε πνευματική καθοδήγηση στο φωτισμένο νου και την εμπειρία των αγίων πατέρων, όπως είχε εκφραστεί στη θεολογία και τη διδασκαλία τους.

Όπως τόσο συχνά συμβαίνει στη ζωή, αυτή η κατάσταση της ουράνιας χαράς δεν θα κρατούσε πολύ, γιατί ο Θεός -όπως έλεγε ο π. Θαδδαίος- δεν επιτρέπει σε κάποιο άπειρο άνθρωπο να απολαύσει την κατάσταση της Χάριτος για πολύ, έτσι ώστε να μην την καταχραστεί. Ο γέρον Αμβρόσιος εκοιμήθη εν Κυρίω το 1933, έναν μόλις χρόνο μετά την άφιξη του Τόμισλαβ στο μοναστήρι. Ο π. Θαδδαίος βίωσε πολύ μεγάλο πόνο, έχασε την καρδιακή προσευχή του, και η Χάρη του Θεού τον εγκατέλειψε. «Όταν πέθανε ο πνευματικός μου, πέρασα πολλά χρόνια μέσα σε οδύνη και θλίψη. Την ψυχή μου διέλυε η στενοχώρια. Οι φόβοι που με βασάνιζαν όταν ήμουν παιδί, επανήλθαν».

Σε μια προσπάθεια, να θεραπεύσει την ψυχή του, έπαιρνε το ακορντεόν του και πήγαινε στους λόφους, όπου περνούσε ώρες στη μοναξιά, παίζοντας μουσική. «Πάντοτε αγαπούσα τη μουσική και το άκουσμά της λειτουργούσε παρηγορητικά». Αναζητούσε επίσης παρηγοριά σε άλλους γέροντες, αλλά η ψυχή του δεν μπορούσε να βρει ανάπαυση. Ακριβώς όταν κάθε ελπίδα τον είχε εγκαταλείψει, ο Θεός τού έστειλε παρηγοριά μέσα από ένα αντίγραφο της Οδού της Σωτηρίας του αγίου Θεοφάνους του Εγκλείστου. Έτσι, η εμπειρία των Αγίων Πατέρων επιβεβαιώθηκε ακόμα μία φορά στη ζωή του Τόμισλαβ. «Όταν δεν υπάρχει άνθρωπος να μας φέρει παρηγοριά, τότε έρχεται ο Θεός και μας φέρνει τη χαρά, μέσα από ένα βιβλίο».

Απόσπασμα από τό βιβλίο: «Οι λογισμοί καθορίζουν τη ζωή μας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΕΝ ΠΛΩ»

Πηγές: ηλεκτρονικό ταχυδρομείο-hristospanagia.gr